

I

Ik heb onlangs een onderzoek gelezen waarin werd beweerd dat gelukkige mensen niet worden gemaakt. Ze worden geboren. Bij geluk, zo stond in het verslag, draait het allemaal om genetica – een opgewekt gen wordt vrolijk en wel van de ene lachende generatie op de volgende doorgegeven. Ik weet genoeg van het leven om de aloude gezegdes dat een enkele persoon je niet gelukkig kan maken, dat geld niet gelukkig maakt, te snappen. Maar dat je gelukzaligheid enkel en alleen zou afhangen van je genen... die theorie gaat me te ver.

Drie jaar lang heb ik flikflaks gedaan in het diepe van het geluk.

De vreugde was tastbaar en vaak ook luidruchtig. Op andere momenten was ze wat zachter – Zachs melkadem in mijn hals, Annies haar om mijn vingers wanneer ik het vlocht, Joe die onder de douche een of ander oud nummer van Crowded House neuriede terwijl ik mijn tanden stond te poetsen. Door de stoom op de spiegel werd mijn blik onscherper, mijn reflectie wazig, alsof het een soft focus foto was die mijn rimpels gladstreek, maar zelfs over mijn rimpels zat ik toen niet in. Zonder veel lachen geen kraaienpootjes, en ik lachte veel.

Nu, jaren later, weet ik nog iets: geen enkel oprecht geluk kan zo puur, zo diep, zo blind zijn.

Aan het begin van de zomer van '99 trok Joe het dekbed omlaag en kuste me op mijn voorhoofd. Ik deed één oog open. Hij had zijn grijze sweatshirt aan, zijn cameratas hing over zijn schouder en zijn tandpasta-en-koffieadem fluisterde iets over naar Bodega gaan alvorens de winkel te openen. Hij trok een spoor over de sproetjes op mijn arm, die volgens hem de letters van zijn naam vormden. Hij zei altijd dat ik zoveel sproetjes had dat hij niet alleen de letters van *Joe* zag staan, maar op mijn hele arm ook alle letters van *Joseph An-*

thony Capozzi Jr. Die ochtend voegde hij er nog aan toe: ‘Wauw, junior is zelfs voluit geschreven!’ Hij trok het dek weer over me heen. ‘Je bent echt een wonder.’

‘En jij bent een wijsneus,’ zei ik, terwijl ik al bijna weer in slaap viel. Maar ik glimlachte erbij. We hadden een fijne nacht gehad. Hij fluisterde nog dat hij een briefje voor me had neergelegd, en toen hoorde ik hem weggaan, de deur uit, het trapje van de veranda af, toen het portier van de truck dat werd opengetrokken, en daarna de motor, die steeds harder begon te loeien totdat het geluid wegstierf, en hij echt weg was.

Later die ochtend kropen de kinderen giechelend bij me in bed. Zach trok het met zonlicht bespikkelde laken omhoog en hield het als een zeil boven zijn hoofd. Annie benoemde zichzelf zoals altijd tot kapitein. Nog voor het ontbijt begaven we ons in een niet in kaart gebracht gebied, een glad oppervlak waaronder de ingewikkelde, lastige onderkant van de dingen schuilging. We vertrokken met onbekende bestemming.

We klampten ons aan elkaar vast op het oude verkreukelde bed, zonder nog weet te hebben van het nieuws dat alles zou veranderen. We speelden Bootje.

Volgens de kinderen gingen we een ruige ochtend op zee tegemoet, maar ik had koffie nodig. Heel hard. Ik ging rechtop zitten en keek hen over het zeil heen aan; hun hoofden van gesponnen goud nog in de war van de slaap. ‘Ik roei even naar het Keukeneiland om voorraad te halen.’

‘Niet zolang er gevaar op de loer ligt,’ zei Annie. Ik dacht: op de loer ligt? Kende ik die uitdrukking ook toen ik zes was? Ze schoot overeind en plantte haar handen op haar heupen, terwijl ze op de deinende matras haar evenwicht probeerde te bewaren. ‘Zo meteen zijn we je nog kwijt.’

Ik stond op, blij dat ik eraan had gedacht om mijn ondergoed en Joe’s T-shirt weer aan te trekken voordat ik gisteren was gaan slapen. ‘Maar liefje, zonder koekjes kunnen we de piraten toch niet verslaan?’

Ze keken elkaar aan. Hun ogen vroegen zwijgend: koekjes? Voor het ontbijt? Is ze soms gek geworden?

Koekjes voor het ontbijt... Ach, waarom ook niet? Ik was een beetje in een feestelijke stemming. Het was de eerste ochtend zonder mist sinds weken. Het hele huis gloeide door de terugkeer van de verloren gewaande zon, en de zorgen die me terneer hadden gedrukt, leken verdwenen. Ik pakte mijn waterglas, samen met het briefje dat Joe eronder had gelegd, waarop ietwat uitgeveegd door de waterkring stond geschreven: *Ella Bella, ben naar de kust om het allemaal vast te leggen voordat ik de winkel open. Heb genoten gisteravond. Kusjes voor A&Z. Kom straks nog even langs als...* maar zijn laatste woorden waren inktvlekken geworden.

Ik had gisteravond ook genoten. Nadat we de kinderen hadden ingestopt, hadden we in de keuken staan praten tot het donker werd, leunend tegen het aanrecht, hij met zijn handen diep in zijn zakken, zoals hij altijd stond. We beperkten ons tot veilige onderwerpen: Annie en Zach, de picknick die we voor zondag hadden gepland, maffe roddelpraatjes die hij in de winkel had gehoord – we hadden het over van alles, behalve over de winkel zelf. Hij had zijn hoofd in zijn nek geworpen, lachend om iets wat ik zei. Wat was het precies geweest? Ik kon het me niet herinneren.

De dag daarvoor hadden we ruzie gehad. In het negenenvijftigste jaar van zijn bestaan verkeerde Capozzi's Market in moeilijkheden. Ik wilde dat Joe dat aan zijn vader vertelde. Joe wilde blijven doen alsof de zaken goed gingen. Hij kon de waarheid zelf nauwelijks onder ogen zien, laat staan dat hij die aan zijn vader kon vertellen. Soms had hij ineens een moment van helderheid en zei hij iets tegen me over een rekening die nog betaald moest worden, of over dat er zo weinig werd verkocht, maar dan raakte ik meteen buiten zinnen, waardoor hij gauw zijn mond weer hield. Je zou het een verkeerd pad kunnen noemen dat we nu al een paar maanden bewandelden. Joe maakte zich los van het aanrechtblad, ging voor me staan, legde zijn handen op mijn schouders en zei: 'We moeten een manier vinden om over moeilijke dingen te praten.' Ik knikte. We waren het erover eens dat er, tot voor kort, weinig moeilijke dingen waren geweest om over te praten.

Ik vond dat we geluk hadden. 'Annie, Zach. Wij...' In plaats van

een lastig onderwerp aan te snijden, kuste ik hem en trok hem mee naar de slaapkamer.

Ik deed alsof ik door de smalle gang roeide, ondertussen over Zachs brontosaurus en half afgebouwde legokasteel stappend, tot ik uit het zicht was. Daarna probeerde ik in de keuken mijn haar in een strakke vlecht in mijn nek te krijgen. Ons huis had wel wat weg van mijn rode haar – een en al kleur en wanorde. Omdat we de muur tussen de keuken en de huiskamer hadden weggehaald, kon ik vanaf waar ik stond de schappen zien die tot aan het plafond volgepropt stonden met boeken, planten en kunstwerkjes van de kinderen – een geel en paars geschilderd bootje van ijslollystokjes, een scheef vaasje van klei met daarop in macaroniletters *Een fijne Moederdag*; de M was allang verdwenen, maar de afdruk ervan was nog steeds te zien. Op de paar plekken waar zich geen ingebouwde kasten of ramen bevonden, hingen de muren vol met grote lappendekens van Joe's zwart-witfoto's. Twee reusachtige openslaande deuren gaven toegang tot de overdekte veranda aan de voorkant en ons stuk land. Het oude glas was niet wat je noemde isolerend, maar we konden het niet over ons hart verkrijgen om de deuren te vervangen. We hielden van het golvende effect van het glas, het was alsof we door water naar ons uitzicht keken: de hortensia's langs de veranda, het lavendelveld dat nodig geoogst moest worden, de kippenren en de bramenstruiken, de oude verzakte schuur die er al stond toen grootvader Sergio het stuk grond in de jaren dertig had gekocht, en als laatste, aan de overkant van de wei, bij de sequoia's en de eiken, de moestuin, onze grote trots. We hadden ongeveer een halve hectare land – voornamelijk in de zon en alles boven hoogwaterpeil. Als je op de juiste plek stond, kon je nog net een glimp van de rivier opvangen.

Joe en ik vonden het heerlijk om op het land te werken, en dat was te zien. Maar geen van ons, ook de kinderen niet, had talent voor ordentelijkheid als het op de binnenkant van het huis aankwam. Het kon me niet schelen. Mijn vorige huis – en leven – was extreem netjes geweest, en tegelijkertijd streng en leeg, dus ik beschouwde de rommel als een noodzakelijk bijeffect van een vol leven.

Ik pakte de melk en hing Joe's briefje met een magneetje op de deur van de ijskast. Ik weet niet precies waarom ik het niet weggooid; waarschijnlijk omdat ik nog even de zoete herinnering aan onze verzoening van afgelopen nacht wilde koesteren, aan het *Ella Bella...*

Ik heet Ella Beene, en het moge duidelijk zijn dat ik mijn portie bijnamen wel heb gehad. Maar die van Joe sloot ik meteen in mijn hart. Ik ben geen schoonheid – ik ben ook niet lelijk, maar ik lijk in niets op hoe ik eruit zou zien als ik het zelf voor het zeggen had gehad. Goed, dat rode haar vinden ze altijd intrigerend. Maar behalve dat is het allemaal behoorlijk doorsnee. Een lichte huid, sproetjes, te lang en te mager naar de smaak van sommigen, met een redelijk aardig gezicht – bruine ogen, best een leuke mond; een gezicht dat er beter uitziet als ik eraan denk om me op te maken. Maar waar het om draait, is dat ik wist dat Joe alles aan me mooi vond. De binnenkant, de buitenkant, alle dingen ertussenin, gewoon mijn hele één meter vijfenzeventig. En aangezien alle bijnamen op een zeker moment bij me hadden gepast, koester ik die ene: Bella. Dus daar stond ik. Vijfendertig jaar, mooi in het Italiaans, op een zaterdagochtend sterke koffie te zetten en een lekker ontbijtvoorafje van biscuitjes en melk te maken voor onze kinderen.

'Koekjes. Ik koekjes.' De matrozen hadden het schip verlaten en probeerden zo gretig mogelijk te kijken, terwijl ze de glazen melk en een paar havermoutkoekjes van het aanrecht pakten. Onze hond Callie, een kruising tussen een blonde labrador en een husky, perste er haar allerzieligste gezicht uit en zat kwispelend te wachten tot ik haar ook een koekje gaf en naar buiten liet. Van mijn koffie nippend keek ik naar Annie en Zach die hun monden knorrend volpropten met koekjes. De kruimels vlogen in het rond. Dit was een van die dingen die ze wat mij betrof beter niet van *Sesamstraat* hadden kunnen leren.

De zon lonkte ons naar buiten, dus ik vroeg hun op te schieten en zich aan te kleden, trok toen zelf een korte broek aan en stopte eindelijk een donkere was in de machine. Toen ik de laatste spijkerbroek erbij stopte, kwam Zach poedelnaakt binnen met zijn blau-

we hansopje met brandweerautootjes erop in zijn hand. ‘Zelf doen,’ zei hij. Ik vond het knap van hem dat hij het niet zoals anders gewoon op de grond had gegooid en tilde hem op zodat hij zijn bijdrage in de machine kon doen. Zijn biljetjes voelden koel aan op mijn arm. We bleven naar de wastrommel kijken totdat het sop de blauwe fleecce met de rode autootjes had geabsorbeerd. Ik zette hem weer neer en hij denderde weg, met zijn voetjes klepperend over de houten vloer van de gang. De kinderen waren in een alarmerend tempo onafhankelijk geworden, behalve met veters strikken, dat was iets wat Zach pas over een paar jaar zou kunnen. Annie was al helemaal klaar voor de eerste klas, en Zach nu ook voor de peuterklas, hoewel ik daar zelf nog lang niet klaar voor was.

Dit zou het jaar van de mijlpalen worden: Joe zou de kruidenierszaak, die al drie generaties in de familie was, van de ondergang redden; ik zou in de herfst weer aan het werk gaan, als gids voor Fish and Wildlife; en Annie en Zach zouden iedere ochtend met hun steeds langer wordende ledematen de deur uit gaan en reusachtige stappen zetten op dat steeds korter wordende pad van hun kindertijd.

Toen ik hen leerde kennen, was Annie drie en Zach een halfjaar. Ik was op weg van San Diego naar een nieuw leven, hoewel ik nog niet wist waar of hoe dat zou zijn. Ik was gestopt in het kleine, ouderwetse stadje Elbow, dat aan de Redwoods River in Noord-Californië lag. Het stadje was vernoemd naar de bocht van vijfenveertig graden in de rivier, die op een elleboog leek, maar de bewoners zeiden voor de grap dat het vernoemd was naar elleboogjesmacaroni omdat er zoveel Italianen woonden. Ik was van plan om een broodje en een ijsthee te kopen en daarna misschien even mijn benen te strekken door een korte wandeling te maken naar het zandstrandje aan de rivier, waarover ik had gelezen, maar een man met donker haar sloot net de winkel af. Terwijl hij, met een baby op zijn arm, de sleutel in het slot probeerde te stoppen, wriemelde een klein meisje zich los uit zijn greep. Ze rende op me af, tegen mijn benen aan. Haar blonde hoofdje raakte mijn knieën, en ze stak lachend haar armpjes naar me uit. ‘Optillen.’

‘Annie!’ riep de man. Hij was mager, een beetje slonzig en ongerust, maar onmiskenbaar een stuk.

Ik vroeg: ‘Mag het?’

Hij grinnikte opgelucht. ‘Als je het niet erg vindt.’ *Of ik het erg vond?* Ik tilde haar op en ze begon met mijn vlecht te spelen. Hij zei: ‘Het woord verlegen komt niet in haar woordenboek voor.’ Ik voelde haar mollige beentjes stevig om mijn heupen klemmen en rook Johnson’s babyshampoo, gemaaid gras, houtvuur en vaaglijk ook modder. Haar zachte adem, die naar grapefruitsap rook, streelde mijn wang. Ze hield mijn vlecht stevig vast, maar ze trok er niet aan.

Callie blafte, en vanuit de keuken zag ik de politieauto van Frank Civiletti aan komen rijden. Dat was raar. Frank wist dat Joe niet thuis was. Al sinds de basisschool waren ze elkaars beste vrienden en ’s ochtends dronken ze samen altijd een kop koffie in de winkel. Ik had Frank niet horen komen aanrijden, maar hij kwam nu langzaam het pad op, knarsend over het grind. Ook raar. Frank reed nooit langzaam. En hij zette ook altijd zijn sirene aan wanneer hij vanaf de grote weg ons pad insloeg. Zijn vaste ritueel voor de kinderen. Ik keek naar de klok op de magnetron: 08.53. Zo laat al? Ik pakte de telefoon, maar legde hem meteen weer neer. Joe had niet gebeld toen hij bij de winkel was aangekomen. Joe belde altijd.

‘Hier.’ Ik pakte de eiermanden en gaf ze aan de kinderen. ‘Ga even bij de dames kijken en neem wat ontbijt voor ons mee.’ Ik hield de keukendeur voor hen open en keek hen na terwijl ze naar de kippenren holden, zwaaiend en roepend: ‘Oom Frank! Je sirene aandoen!’

Maar dat deed hij niet; hij bracht zijn wagen tot stilstand. Ik stond in de keuken. Ik keek naar de compostemmer op het aanrecht. Koffiedik van Joe’s koffie van vanochtend, de bananenschil van zijn ontbijt. De uiteinden van mijn geluk begonnen te verkleuren en op te krullen.

Ik hoorde Frank het portier open- en dichtdoen, zijn voetstappen over het grind, op de veranda. Zijn klopp op het raampje van de voor-

deur. Annie en Zach waren druk doende eieren te rapen in de ren. Zach schaterde het uit, en ik wilde hier en nu stoppen en ons leven in die lach hullen om het intact en heel te laten. Ik dwong mezelf de keuken uit te lopen, de gang door, over het speelgoed heen stap-pend dat nog op de grond lag, terwijl ik door het waterige raampje Frank naar een knoop van zijn uniform zag staren. *Kijk op en lach naar me met die Jim Carrey-grijns van je. Kom gewoon binnen, zoals je anders ook doet, klootzak. Plunder de ijskast nog voordat je me be-groet.* We stonden nu tegenover elkaar, met de deur tussen ons in. Hij keek me met roodomrande ogen aan. Ik draaide me om, liep te-rug de gang door en hoorde hem de deur opendoen.

‘Ella,’ zei hij achter me. ‘Laten we even gaan zitten.’

‘Nee.’ Zijn voetstappen volgden me. Ik wuifde hem weg zonder me om te draaien. ‘Nee.’

‘Ella. Het was een onverwachte golf, bij Bodega Head,’ zei hij te-gen mijn rug. ‘Hij was er ineens.’

Hij vertelde me dat Joe het klif bij First Rock aan het fotografe-ren was. Getuigen hadden verteld dat ze hem nog hadden proberen te waarschuwen, maar door de harde wind, en door de oceaan, had hij hun geschreeuw niet gehoord. De golf was over hem heen gesla-gen en had hem meegenomen. Hij was verdwenen voordat iemand iets kon doen.

‘Waar is hij?’ Ik draaide me om toen Frank niet reageerde. Ik greep zijn kraag beet. ‘Waar?’

Hij sloeg zijn ogen weer neer, maar dwong zichzelf toen me aan te kijken. ‘Dat weten we niet. Ze hebben hem nog niet gevonden.’

Ik voelde een sprankje hoop. ‘Hij leeft nog. Echt! Ik moet er-naartoe. We moeten ernaartoe. Ik zal Marcella bellen. Waar is de te-lefoon? Waar zijn mijn schoenen?’

‘Lizzie is al op weg om de kinderen op te halen.’

Ik stooft naar onze slaapkamer, struikelde over de brontosaurus, kwam hard op mijn knie terecht en stond alweer voordat Frank me kon helpen.

‘Luister, El. Ik zou je dit niet vertellen als ik dacht dat er een kans is dat hij nog leeft. Iemand zei dat hij bloed had gezien. We denken

dat hij op zijn hoofd is gevallen. Hij is niet meer boven water gekomen.' Frank zei iets over dat dit ieder jaar wel een keertje gebeurde, alsof ik een of andere toerist was. Alsof Joe dat was.

'Joe overkomt zo iets niet.'

Joe kon kilometers zwemmen. Hij had twee kinderen die hem nodig hadden. Hij had mij. Ik zocht in mijn kast naar mijn wandelschoenen. Joe leefde, en ik moest hem gaan zoeken. 'Bloed? Waarschijnlijk heeft hij zijn arm geschaafd.' Nadat ik de schoenen had gevonden, trok ik het dekbed van bed. Hij zou het vast ijskoud hebben. Ik pakte de verrekijker van de staande kapstok in de gang. Ik deed de hordeur open en liep de veranda op, bijna struikelend over het dekbed dat ik meesleepte. 'Moet ik zelf rijden? Of ga je met me mee?'

Franks vrouw, Lizzie, zette Zach naast hun dochttertje Molly in hun bolderkar, terwijl Annie haar arm door het handvat stak en met haar handen om haar mond riep: 'We brengen de roeiboort aan wal. Pas op voor piraten.'

Ik zwaaide en deed mijn best vrolijk te klinken. 'Begrepen. Dank je wel, Lizzie.' Ze knikte ernstig. Lizzie Civiletti was geen vriendin van me; dat had ze me gezegd, niet lang nadat ik in het stadje was komen wonen. Maar toch was ze niet onaardig. Ze zou de kinderen behoeden voor elk teken van paniek dat ze op gedachten zou kunnen brengen. Hoe graag ik ook naar hen toe wilde, hen wilde optillen, lachte ik, zwaaide nog een keer en blies hun kusjes toe.

Met zijn zwaailichten aan reed Frank over de slingerweg. Ik sloot mijn ogen, keek niet naar de golvende heuvels die, naar ik wist, om ons heen lagen te schitteren, bezaaid met wat Joe noemde ‘de extreem gelukkige Californische koeien’. *Hij heeft niks. Helemaal niks! Hij is gedesoriënteerd. Hij weet niet precies waar hij is. Hij is op zijn hoofd terechtgekomen. Misschien een hersenschudding. Hij dwaalt over het strand bij Salmon Creek. Ja, dat is het! De golf heeft hem meegetrokken en hem een eindje verderop weer op de kust gesmeten, en daar is hij. Hij praat met wat middelbareschoolleerlingen. Ze hebben surfplanken bij zich. Gast, heb je die gevaarlijke golf gepakt? Ze hebben een vuurtje gestookt, hoewel dat volgens de borden niet mag. Ze bieden hem een biertje en een hotdog aan. Ze zijn de broodjes vergeten, maar er is wel mosterd. Hij is uitgehongerd. In een flits herinnert hij zich weer wat. Het komt allemaal naar boven.*

Wij. Dat we het hebben goedgemaakt. Gisteravond. Eerst staand in de keuken, elkaar aftastend, om ons daarna opgelucht op bed te laten vallen. We waren beroerde ruziemakers, maar we zouden prijzen kunnen winnen voor het goedmaken. Hij had mijn buik van boven naar beneden gekust tot ik het uitkreunde, mijn dijen gekust tot ik het uitjammerde, tot we ons allebei gewonnen gaven. Later, terwijl ik wegsoesde, steunde hij op zijn elleboog en keek me aan. ‘Ik moet je iets vertellen.’

Ik probeerde tegen de slaap te vechten. ‘Wil je praten? Nu?’ Het was een nobele poging van hem om wat opener te zijn, maar jezus, moest dat nu, vlak na de seks? Was dat juist niet de irritantste tactiek van vrouwen? Dus stelde ik me op als een man en zei: ‘Je kunt me niet eerst dit zalige gevoel geven en daarna zeggen dat we moeten praten.’ Ik nam aan dat het om nog meer slecht nieuws over de winkel ging.